

Felcsúti Hírlap

2022. július, XI. évf., 7. szám (119.)

Múltidéző Újra együtt

Ötven éve nyerte meg a járási bajnokságot a felcsúti futballcsapat

Interjú

Dammelhardtné
Pásztor Andrea és a coaching
gyakorlata

Riport

Míra története az élni akarásról
és a derűlátásról

Hangjegy

Találkozás Kiss Ferenc
énekművésszel,
a református kórus vezetőjével

Júniusi tartalom

3

Büszkeségeink

Ezüstérem a vértessacsi főzőversenyen

4

Riport

Míra története az élni akarásról és a derűlátásról

8

Arcvonal

Részletek Ági óvó néni emlékkönyvéből

10

Hangjegyzet

Találkozás Kiss Ferenc énekművésszel,
a református kórus vezetőjével

13

Múltidéző

Ötven éve nyerte meg a járási bajnokságot
a felcsúti futballcsapat

18

Mesesarok

Harkályok és seregélyek

20

Tanárportré

Bemutatkozik Papp Zoltán,
a Letenyey vendéglátás-szakoktatója

22

Interjú

Dammelhardtné Pásztor Andrea
és a coaching gyakorlata

25

Kert

Florárium

26

Harangszó

Nyáron az idő valóban lelassul?
Búza vagy konkoly?

28

Hirdetmény

30

Mozaik

Büszkeségeink Nagyanyáink nyomdokaiban

Ezüstérem a vértessacsi főzőversenyen

Mindössze egyetlen ponttal maradt le az első helyről a felcsútiak csapata Vértessacsán, a „Szőlőhegyi Dejóitt” főzőversenyen, amelynek során július 9-én tíz település mérte össze tudását, hogy kiderüljön: kié lesz idén a vándorbogrács. A mieink – a felcsúti önkormányzat támogatásával – először indultak az „erőpróban”, amelyet a Vértessacsai Fejlesztésért Egyesület immár harmadik alkalommal szervezett meg a Vál-völgyi településen. A felcsútiak által megálmodott étel, az erdei gombás, áfonyalekváros sertéspörkölt juhtúrós csuszával és kovászos uborkával az ezüstérmet érdemelte ki. Az aranyat Pátka csapata címvédőként vihette haza. „Adott volt hétkilónyi sertéshús, ebből kellett valamit készíteni – mondta a mieink csapatkapitánya, Narad Péter. – Számítottunk rá, hogy a legtöbben pörköltben, gulyásban vagy töltött káposztában gondolkodnak majd. Mi is a pörkölt mellett döntöttünk, de másfél kilónyi erdei gombával és három deciliter áfonyalekvárral bolondítottuk meg, speciális ízvilágot kölcsönözve neki. Túrós csuszával tálaltuk, amelyhez juhtúrót használtunk, ennek keserősége kiválóan passzolt a pörkölthöz.” A felcsútiak kreációja olyan nagy sikert aratott, hogy délre már mind az utolsó falatig el is fogyott.

Péter nem először tette próbára magát főzőversenyen: „Az ember azért megy versenyre, hogy díjat nyerjen, rendszerint sikerül is odaérnem valamely dobogós helyre. A főzés szeretete mellett az a hangulat is csábít, ami egy ilyen versenyt jellemez. Általában összetartanak a csapatok, nincs versengés közöttünk, inkább segítjük egymást, tippeket, praktikákat osztunk meg a társakkal. Számomra a főzés csupán hobbi. Nagycsaládban nőtem fel, ahol rendszerint a nagymama készítette az ebédet – tőle van a szeretet. Kati mama szakácskönyve volt az első receptgyűjtemény, amelyből ihletet merítettem, s azóta is szeretek kísérletezgetni. Ha kitalálok valamit, igyekszem a legjobb tudásom szerint megalkotni.” Péter mellett Harangozó Lászlóné Kata, Balázsne Harangozó Vivien, Horváth Erzsébet és könyvtárosunk, Szecsódi Zsuzsa alkotta a Vértessacsán bemutatkozó felcsúti csapatot. „Nagyon jól éreztük magunkat a versenyen, ahol rendkívül kedves vendéglátásban volt részünk – mesélte Zsuzsa. – Nem csupán az étellel, de a dekorációval is igyekeztünk hódítani. Édesanyám népi gyűjteményének darabjaival, a paraszti konyha berendezéseivel tettük még kíváncsiabbá a fogásunkat, amellyel valóban nagy sikert értünk el.”

Ezúton is gratulálunk hát a felcsútiak csapatának!

Nagy Enikő

Riport „Hiszem, hogy meggyógyulhatok”

Míra története az élni akarásról és a derűlátásról

Halászi-Harsányi Míra korántsem átlagos kislánként éli az életét. A Puskás Akadémia játékosaként a labdarúgás határozza meg mindennapjait, ám nem csupán a futballpályán, de az iskolapadban is a maximumon teljesít. Mindezen túl közösségünk életében is aktívan részt vesz, s ha csak teheti, táncol és énekel. Ám napi feladataiban hőiesen helytállva, szinte észrevétlenül, szobája csendjében komoly harcot vív a súlyos betegséggel, amelyet kilencéves korában diagnosztizáltak nála. A 14 éves kislány leukémiával küzd – rendkívüli életerejé példát lehet mindannyiunk számára.

A leukémia áldásai

Edzés után találkozunk, Míra mosolyogva fogad. Kedélyesen elcsevegünk a hétköznapi történeteiről, s aztán nehezebb témákhoz érünk – Míra ugyanolyan derűvel beszél betegségről, mint a futballról vagy a táncról. „Mindig pozitívan álltam a betegségemhez, már akkor is, amikor meglett a diagnózis – meséli. – Egyáltalán nem féltem, bár gyerekfejjel kezdetben talán fel sem fogtam, mennyire komoly a dolog. Amikor hosszú hónapokig kórházban feküdtem, napsugárnak neveztek el az ápolók. Én voltam az, aki sohasem sírtam, nem voltam szomorú, mindig mosolyogtam. Sohasem voltam csalódott amiatt, hogy beteg vagyok. Mindig azt néztem, mennyi lehetőséget hozott a betegségem. A leukémiának köszönhetem, hogy lett egy lovam. Hároméves korom óta lovagolok, imádom a lovakat, így amikor kiderült a betegségem, a lovasdedzőm nekem ajándékozta a kedvenc pónimat a lovardából, ez az állat is beteg volt, könnyen megtaláltuk a közös hangot. Ám miután elment, számomra már a foci lett az első. Az, hogy focizhatok, szintén a leukémiának köszönhető. Az állapotom stabilizálása után az orvosok javasolták, hogy kezdjek el sportolni, persze csak óvatosan, mert a gyógyszer miatt gyakran fájnak a csontjaim és az ízületeim, s nagyobb sérülésveszélyben vagyok. Medárd, a bátyám is focizik, így nekem is a futballra esett a választásom. Sokan mondják, hogy túlságosan fiús sport, én azonban képes vagyok meglátni és megélni benne a nőiséget, különösen azért, mert a focihoz is nagy tűrőképesség kell, s azt hiszem, bennem – a betegséggel való harc miatt is – ez megvan. A lehető legjobb hatással van rám az, hogy focizhatok. Amikor kiderült a betegségem, beesett arcú, vézna kislány voltam, a sportnak is hála most már újra a régi Míra vagyok.

De mivel az orvosok azt is elmondták, hogy ne gondolkodjak nagy futballkarrierben, elkezdtem a tánc felé szimatolni, ugyanakkor egyelőre a szívem elsősorban a labdarúgásé és a Puskás-családé. De köszönhetem a betegségnek azokat a táborokat is, amelyek során a sorstársakkal találkozhatok, s általuk egy újabb családhoz tartozhatok. Túlélőként osztjuk meg egymással a történetünket, rengeteget tanulunk a másiktól. Legutóbb azt tanultam az egyik táborozótól, hogy ha az összedörzsölt és így felmelegített tenyeremet a hasamra teszem, enyhül a fájdalom. Jó, hogy tudunk segíteni egymásnak az ilyen tapasztalatokkal.”

A vérátömlesztéstől az életigenlésig

Míra egy ritka betegségben, úgynevezett CML-ben, vagyis krónikus mieloid leukémiában szenved. Az elsősorban felnőtteknél diagnosztizált CML a leukémiák 15 százalékát érinti. Ilyenkor túl sok fehérvérsejt képződik, amely nem érik meg megfelelően, s nem képes feladata betöltésére. Ezek a rossz sejtek idővel felhalmozódnak a vérben és a csontvelőben, ezzel kiszorítják az egészséges sejteket. A betegség hátterében a 22-es kromoszóma mutációja áll: ennek egy darabja leszakad, és a 9-es kromoszómához kapcsolódik, a mutáns kromoszóma új gént hoz létre. Míra volt a legfiatalabb a világon, akinél diagnosztizálták ezt a fajta leukémiát. „Bár a sportban és az iskolában egyaránt a maximumot nyújtja, Míra idehaza megvívja a maga harcait a betegséggel – mondja a kislány édesanyja, Harsányi Anita. – Folyamatos orvosi kezelés alatt áll, erős kemoterápiás gyógyszert kell szednie, amely a káros sejtek szaporodását gátolja. A gyógyszer felöltődési szakasza rendszerint rosszul érezhető és fájdalmakkal teli időszak számára. Ilyenkor hiányzik az iskolából és az

edzésekről, de ha túlvan a nehezen, a tőle megszokott élet-igenléssel tér vissza a hétköznapiakba.” Annak idején sokként érte a szülőket, amikor megszületett a diagnózis. Viszszatérő hőemelkedéssel látogattak el a háziorvoshoz. „Am olyan gyorsan történt minden, annyi segítő kezét kaptunk, hogy az elkeseredés hamar átlendült cselekvésbe – fogalmaz az anyuka. – Még ha éjszaka ki is sírtuk magunkat, a férjemmel igyekeztünk tartani magunkat Míra előtt, ugyanakkor mindig megbeszéltünk mindent a lányunkkal. Noha még gyerek, érdeklő, mi zajlik a testében, s tudja, hogy ha bármi kérdése van, együtt megkeressük rá a választ. Most már úgy állunk bele ebbe az egészbe, hogy az a legjobban szolgálja Mírát. De bevallom, az elején a kórházban töltött hónapok rendkívül nehezek voltak számunkra. Láttam a lányomat élet-halál között, transzfúziót, vagyis vérátömlesztést kapott egészen addig, amíg meglett a tenyésztés eredménye, s megtudtuk, a leukémia mely típusáról van szó, s milyen gyógyszerrel kezelhető. Pár évtizede még nem létezett ez a gyógyszer, Míra akkor még belehalt volna a betegségbe, most viszont szinten tudják tartani vele az állapotát. Am a gyógyszer csupán tüneti kezelést jelent. Az igazi megoldás a csontvelő-átültetés lenne.”

A gyógyulásba vetett hit

Am a gyógyulás útjában komoly dilemmák állnak. „Tudomásunkra hozták, hogy ha Míra szervezete nem fogadja el az új csontvelőt, akkor meghalhat a beavatkozás következtében – árulja el Anita. – Így az orvosok inkább az állandó gyógyszeres szinten tartást javasolják. Édesanyaként természetesen azt szeretném, hogy a gyermekem végérvényesen meggyógyuljon, de túl nagy a kockázat, ugyanakkor azt sem szeretném, ha túl sokáig ezzel az erős, számos mellékhatással rendelkező gyógyszerrel kellene élnie.” „Bár teljes gyógyulást csak a csontvelő-átültetés hozna, számomra is hátborzogató a tudat, hogy vagy túlélem, vagy nem – teszi hozzá Míra. – Az is elrettent, hogy hosszú ideig steril szobában kellene lennem, és ki lennék szolgáltatva. Ezt nem szeretném, nem akarom, hogy másoknak legyen gondjuk velem. Meglehet, ebben az állapotban már én sem tudnék

életvidám maradni. Úgy vagyok vele, hogy amíg csak egy kapszulát kell lenyelni, és néha rosszulételek kínoznak, addig kibírom, s inkább élek együtt a betegséggel. A húgom, Maja kérdezte a múltkor: »Hogy tudod ezt a hatalmas kapszulát bevenni?« Mire azt válaszoltam: »Ó, kicsim, az évek meg a rutin!« Ezt az állapotot is meg lehet szokni. S ki tudja, talán nem is olyan sokára az orvostudomány odáig fejlődik, hogy kevésbé kockázatos módon is meg tudnak gyógyítani. Hiszem, hogy még én is meggyógyulhatok.” Kínálkozna egy különleges lehetőség a kislány számára... „Négy gyermekem van, a legkisebb akkor fogant meg, amikor Míra megbetegedett – osztja meg velünk Anita. – Azért is vállaltuk Melániát, hogy megmentsük Mírát. Amikor megszületett, levették az összejtét, amelyet megőriznek addig, amíg szükségünk nem lesz rá. Magyarországon tudomásunk szerint még nem lehetséges az, hogy a csontvelő-átültetést összetterápiával váltásák ki. Így hát marad a várakozás és a bizakodás.”

Út a maximumpontig

Míra álmokkal, vágyakkal van tele. Folyamatosan a jövőjét tervezi, rendkívül tudatosan él, s nem csupán a labdarúgásban szeretne kibontakozni, de ének- és táncművészetét is szeretné tökéletesíteni. Nemrég maga festette ki a szobáját, s a falra egy saját maga parafrázált idézetet írt: „Azért kaptad ezt az életet, mert Isten tudta, hogy csakis te lehetsz annyira erős, hogy végigcsináld.” „Ez a gondolat annyira én vagyok. Ha a nehezebb napokon ránézek a falra, és elolvasom, újra erő tölt el – mondja. – Erős a hitem. Amikor a kórházban feküdtem, és vérátömlesztést kaptam, anyával minden este imádkoztunk, s elmondtuk, hogy köszönjük, hogy egy újabb nap megadatott. Hiszem, hogy Isten hozott ki abból a súlyos állapotból. Meggyőződése, hogy mindannak, ami az emberrel történik, meg kell történnie ahhoz, hogy a jövőben tovább tudjon lépni. Számomra ez a betegség kellett ahhoz, hogy azzá váljak, aki most vagyok. Sokan nem is hinnék, mennyi áldással jár az, ha az ember beteg. Persze vannak kelységek és hullámvölgyek, de mindig a maximumpontot kell nézni.”

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra

Az egész csapat összefogott Míráért

A Puskás Akadémia FC játékosa, a magyar válogatottal szenzációs bravúrt elérő Nagy Zsolt árverésre bocsátotta a Nemzetek Ligájában viselt mezét, hogy Mírát segítse. „Joe” a licit során befolyt 109 ezer forintot a Puskás Akadémián adta át a kislánynak, akit édesanyja és kishúga is elkísért az NB I-es küldöttséggel való találkozásra. Am hogy Míra életét egy kicsit szebbé, jobbá tegyék, a csapat labdarúgói és a stáb szakemberei összefogtak, s kétfélmillió forintot gyűjtöttek össze, amelyet szintén felajánlottak Mírának. A Puskás Akadémia FC által adományozott összeget Hornyák Zsolt vezetőedző mellett Szolnoki Roland, Nagy Zsolt és Spandler Csaba nyújtotta át a családnak, mi több, a licitáló jótevőnek köszönhetően Míra még az árverésre bocsátott mezt is megkaphatta.

Arcvonalás Az ölelés ereje

Részletek Ági óvó néni emlékkönyvéből

A Kastély Óvoda idei ballagási ünnepségén nem csupán a nagycsoportosoktól vettünk búcsút, de Kovács Róbertné Ágnes óvodavezető-helyettesétől is, Ági óvó néni ugyanis nyugdíjba vonult. Negyvenévnnyi óvodai szolgálatából tizenötöt szülőfalujában, Felcsúton töltött, s bár unokájával odahaza most új kalandok kezdődnek számára, mint mondja, továbbra sem engedi el teljesen a Süni csoport kis ovisainak kezét. Csupaszív óvó néninkkel találkoztunk, akinek ars poeticája: az ölelés, a szeretet mindenre gyógyír.

Eseménydúsan, reggeltől estig kisunokája bűvöletében és az édesanyjáról való gondoskodásban telik Ági óvó néni nyara – az első nyár, amelynek végén negyven esztendő után nem következik majd egy újabb óvodai év. Pontosabban nem úgy következik, ahogyan eddig. „A Kastély Óvoda annyira a szívemhez nőtt, hogy nem szüntetem meg a kapcsolatot az itteni közösséggel, nem vágom el a köldökszinórt a csoportommal egészen addig, amíg el nem ballagnak a gyerekek – árulja el Kovács Róbertné Ágnes, aki a huszonöt évnnyi bicskei kitérőt leszámítva tizenöt éven át volt óvodánk pedagógusa, közel tíz évig óvodavezető-helyettese. – Sokat gondolkodtam, maradjak-e, de az unokám és az édesanyám miatt úgy éreztem, otthon van a helyem, nekik nagyobb szükségük van most rám.”

Ági óvó néni és a felcsúti óvoda közös története ötvenöt évre nyúlik vissza: „A Fő utcában nőttem fel, s magam is ebbe az óvoda jártam, Szabó Lajosné Kati néni volt az óvónőm, akinek a személyisége annyira megihletett, hogy már kisgyermekként elhatároztam: ugyanolyan óvó néni leszek. A nevelői pályához újabb inspirációt az általános iskola jelentette, ahol csodálatos osztályfőnököm volt, Lugosiné Kulcsár Mária, aki megtanított furulyázni, s akitől a zene, az ének szeretetét kaptam. Voltaképp általa lettem örökre éneklő-zenélő óvó néni. S tőle kaptam mindazokat az alapértékeket, amelyek ehhez a hivatáshoz kellenek. A székesfehérvári Vasvári Pál óvónőképzőben tanultam tovább, ahol ugyancsak nagyszerű óvónők vettek körbe, nagybetűs pedagógusok, akiktől begyűjtöttem minden tudást. 1982-ben kezdtem aztán a pályámat szülőfalumban, Felcsúton.”

Hat éven át nevelgette a felcsúti gyermekeket Ági óvó néni, akire közben rátalált a szerelem, így került Bicskére, ahol ugyancsak óvónőként huszonöt éven át dolgozott, az elmúlt kilenc évet viszont újra a mi ovink kötelékében töltötte. „Báránosné Edit óvodavezetővel már a pályám kezdetén mély barátságunk szövődött, szakmailag és emberileg is mindig felnéztem rá, rengeteget tanultam tőle, s a kezdetek kezdetén annyira a szívembe zártam a felcsúti óvodát, hogy elhatároztam, visszajövök, így édesanyámnak is többet segíthettem – mondja. – Mindig szerettem itt lenni. Minden nap öröm volt számomra az óvodába megérkezni. Előjöttek a gyermekkori élmények, illatok, benyomások – számomra ebben áll a

Kastély Óvoda varázsa. Minden nap hálát adok érte, hogy a pályám jelentős részét itt tölthettem, csodálatos épített környezetben, remek kollégák társaságában, kiváló szakmai munkát végezve. Egy-egy csoporton belül valóságos szimbiózisban éltünk. A Süni csoportban mindig nyugalom, béke uralkodott. Soha nem hangoskodtak, rosszszalkodtak a gyerekek. Talán azért is, mert én az ölelés, a szeretet, a jó szó erejében hiszek. Ha rossz a gyerek, nem kiabálok rá, inkább megölelem, s máris megnyugszik az ölelésben.”

Ági óvó néni pedagógiai eszköztárának a zene és az ölelés mellett a jóga is a része. „Magam is jógázom, s megtapasztaltam a gyakorlatok jótékony hatásait – meséli. – Olyan sokat adott nekem a jóga – hozzásegített ahhoz, hogy kívül-belül jól legyek –, hogy szerettem volna a kapott áldásokat továbbadni. A gyermekeknek is nagy szükségük van mindezekre, ezért elvégeztem egy gyermekjóga-tanfolyamot, s az óvodában is mindennapossá tettem a gyakorlást, amit rendszerint meditáció követett. Mesével, csodálatos szavakkal, kifejezésekkel vagy éppen zenével csendesedtünk el, s kezdtünk el befelé figyelni. Óvodapedagógusként számomra nem csupán az a fontos, hogy a gyerekek megkapják a kellő lexikai tudást, amellyel majd iskolába mehetnek. Számomra ugyanolyan lényeges az is, hogy a lelküket töltssem.”

Óvónőnk vallja, hogy az erőt mindig a Jóistentől kapta, de a titka nem csupán a hit, hanem a családi harmónia, a boldog házasság is. „Hamarosan harmincöt éves házassok leszünk a férjemmel – árulja el –, s nem telt el nap, hogy meg ne kérdeztük volna a másikat, milyen napja volt. Nap mint nap odafigyelünk arra, hogy tegyünk a másikért, hogy adjunk a másiknak, akár csak egy bókot. Mióta pedig az unokám megszületett, a fellegekben járok. Nem is gondoltam, hogy ekkora boldogság létezik. Azt hiszem, életem legboldogabb szakaszában vagyok. A felcsúti óvodától is hálával a szívemben köszönök el. Annak idején, amikor a pályámat kezdtém, Móra Ferenc önvallomását választottam hitvallásomul: »Nem vagyok csillag, csak rőzsetűz, de az, amíg ég, meleget tud adni egyszerű embereknek.« Ez a gondolat kíséri végig az életemet. Szeretek adni, hiszen rengeteget kapok.”

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra

Hangjegy A zene, az kell

Találkozás Kiss Ferenc énekművésszel, a református kórus vezetőjével

„Hajtsd hozzám, Uram, füledet, / És hallgasd meg kérésemet, / Mert igen szegény vagyok, / Az én szükségeim nagyok. / Tartsd meg testemet, lelkemet, / Tekintsd kegyes életemet, / Szolgádhhoz térjen kedved, / Ki bízik csak tebenned!” – hangzik fel egy nyári eleji istentiszteleten a 86. zsoltár Claude Goudimel 1565-ben megjelent feldolgozásában. Református kórusunk énekel, Kiss Ferenc, általános iskolánk énekművésze, karnagya vezényel. „Az énekelni szerető hívek összeálltak, s létrehozták a saját kis kórusunkat, amelynek az élére Kiss Ferenc személyében elhivatottságában és szakmai tudásában is megfelelő vezetőt találtunk” – mondja Hős Csaba. A református kórus ünnepeken lép fel, a mostani rendkívüli alkalom volt, merthogy lelkészünk szerint nem árt néha feldobni, még ünnepibbé tenni a vasárnapot. A különleges koncert apropóján a karnaggal, Kiss Ferencel beszélgettünk.

„Az elmúlt év őszén keresett meg a felcsúti református gyülekezet, hogy felkészíteném-e a helyiekből álló kamarakórusukat adventi szolgálatra – kezd bele a történetbe Kiss Ferenc. – Olyannyira otthon éreztem magam ebben a kis társaságban, hogy a továbbiakban is vállaltam a kórusvezetői feladatot. Nem a profizmus a lényeg, sokkal inkább az, hogy meglegyen a kellő lelkesedés a kórus tagjaiban, de persze nem hátrány, ha amellet, hogy szeretnek, tudnak is énekelni. Ezzel a maroknyi csapattal már hétről hétre összejövünk, s próbálunk, hogy ünnepekkor, különleges alkalmakkor református egyházi énekekkel szolgálhassunk.”

Ferenc több mint tíz évig szülővárosában, Bicskén volt orgonista, ám éppen egy évtizede egy másik gyülekezetben, Alsónémediben szolgál kántorként. „Kiskorom óta képtelen vagyok fékezni magam, ha zenét hallok – mondja. – Így történt, hogy a bicskei zeneiskolába írtak a szüleim. Először furulyázni tanultam, majd klarinétozni kezdtem, s bekerültem a bicskei koncertfúvósok közé. A zeneiskola akkori igazgatója, a szolfézstanárom, Csizmadia László volt a legnagyobb hatással rám, megtanította a zeneelmélet alapjait, s amikor már látta, hogy megvan a kellő tehetségem, még többet foglalkozott velem, és maga

mellé vett »tanársegédnek«. Később az egyik legfőbb egyházzenei példaképem, Máté János orgonaművésznek, a Kálvin Téri Református Egyházközség kántorának a hatására kántorképzőbe jártam, s egy egyházzenei táborban javasolták, hogy kezdjek el éneket tanulni. 2012-ben kerültem be a fővárosi Tóth Aladár Zeneiskola magánének tanszakára, ahol kezdetét vette a szólistakarrierem. Különféle versenyen számos díjat nyertem, s lehetőséget kaptam a tanárom, Pallagi Judit által az énektanszakon belül működő Operastúdióban, amely az énekesek számára is megteremtette a közös éneklés élményét. Több operát is bemutattunk, így szerepeltem A varázsfuvola vagy épp a Figaro házassága című Mozart-művekben, de a klasszikusok mellett kortárs darabokat is színpadra vittünk, s ezek az előadások lehetővé tették számomra, hogy mindazt a tudást, amelyet szólistaként addig megszereztem, élesben is próbára tegyem.”

Lilik Judit mostani tanszakvezető irányításával a tanszak jelenlegi és korábbi növendékeiből létrejött egy társulat, amelynek egykori növendékként Ferenc is a tagja, s amely nemrégiben karnagyunk közreműködésével egy különleges orfeummal örvendeztette meg közönségét. Ám Ferenc életében szinte egymást érik a fellépések.

Alsónémediben sem egyszerűen kántorként van jelen, a település zenei életében is részt vesz. A közelmúltban mutatták be a Kipling műve alapján készült A dzsungel könyve című musicalt, melynek dalszövegeit Geszti Péter írta, zenéit Dész László szerezte – az előadás során a mi Ferencünk irányította az élőben játszó zenekart. S ugyancsak nemrég ért véget Pápán a Dunántúli Református Egyházkerület által szervezett „Református Egyházi Napok – Dunántúl”, ahol Gárdonyi Zoltán és Zsolt műveiből Gárdonyi Dániel orgonaművész közreműködésével a REND kórusa koncertet adott, s az egyik kórusművet szintén Ferenc dirigálta.

„Húsz éve Alcsútdoboz is beletartozik az életembe, ugyanis a kezdetektől az Echo kamarakórus tagja vagyok – folytatja Ferenc –, s közel tíz éve, hogy egyedül vezetem a csapatot. De immár Felcsút is sarokponttá lett számomra, hiszen itt is van egy kis kórusom, mondhatom, hogy az enyém, mert valóban szeretek ezzel a csapattal dolgozni.” Temérdek elfoglaltsága mellett Ferenc énekművészként az Endresz György Általános Iskolában is tanít, s gyakran láthatjuk-hallhatjuk a különféle iskolai, falubeli rendezvényeken. „A legfőbb célom, hogy átadjam a tudásomat a diákoknak, s megszerettessem az

ének-zenét a gyerekekkel; közöttük akadnak olyanok, így például a rendkívül tehetséges és lelkes Rutkai Viktor, akik fényt hoznak az életembe – árulja el Ferenc. – Az életem a zene körül telik. Hiszem, hogy a zene sok mindenre jó. Inspirációt jelent, ha pedig háborog a lelkem, megnyugvást ad. Ilyenkor mindig Mozartot hallgatok. Főként a barokk és a klasszikus zene világában mozgok, de egyetlen korszak elől sem zárkózom el, mert mind-egyik képes tanítani valamit.”

S hogy Ferenc életébe miként fér bele ennyi zene, arra is választ kapunk: „A zene mellett a hit is gyermekkoromtól az életem része. A szüleimmel együtt jártam templomba, konfirmáltam, s mind a mai napig élem a hitemet. Úgy vélem, másképp nem is lehet. Az erőmet, az elkötelezettségetem felülről kapom. Van egy bibliai ige, amely különösen sokat jelent nekem. A Filippiekhez írt levélben hangzik el: »Mindenne van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.« Ez a vezérigém, ez visz előre az életemben. Hit és akarat, a kettő csupán együtt létezhet. Hit nélkül az akarat mit sem ér, s fordítva: akarhat az ember bármit, ha nincs meg hozzá a hit.”

Nagy Enikő

Fotó: Döme László Balázs

Múltidéző Újra együtt

Ötven éve nyerte meg a járási bajnokságot a felcsúti futballcsapat

„Felcsút a bajnok” – hirdeti a Fejér Megyei Hírlap 1972. július 11-ei száma. Éppen ötven éve, hogy községünk futballcsapata – Szárt és Csákvárt is megelőzve – megnyerte a bicskei járási labdarúgó-bajnokságot. Ennek emlékére gyűltek össze a felcsúti öregfiúk az egykori csapatkapitány, Oláh János otthonában, hogy együtt idézzék fel a fél évszázada megélt történelmi siker legszebb pillanatait. A mementó során Szabó Péter a Puskás Akadémia jóvoltából a Felcsút SE címerével ellátott, névre szóló mezzel ajándékozta meg Janickát és társait, Nyafit, Kólát, Simont, Bakonyit, kis Tészt, Szecskát, Brohit, Rozót, Jegenyét, Sejcit, Kemcsit, Spinyót és Hulit, a hajdani bajnokcsapat még élő játékosait.

Felső sor: Teész Ferenc, Orosz István, Varga József, Németh József, Bakonyi József
Alsó sor: Borsos Ferenc, Borsos János, Dovalovszki Mihály, Kopré Ferenc, Oláh János, Dobozi Sándor

„Igen jó játék, szép akciók, gólok. A félidőre elfáradtunk, de jól védekeztünk. Jó az egész csapat” – kerülnek elő az egykori sportelnök, a már-már legendássá vált Kemele János kézzel írt, az 1971/1972-es bajnoki idény legfontosabb történéseit rögzítő jegyzőkönyvének sorai, amelyek az egyik rangadó, a nagy rivális Csákvár elleni 4–0-s diadal emlékét is őrzik. Nostalgizálás közepette forgatják a megsárgult lapokat a közel százéves felcsúti futballcsapat egykori labdarúgói, akik annak apropóján gyűltek egybe, hogy a bicskei járási bajnokságban ötven esztendeje végeztek az élen. „Három egységgel nyertük meg az akkor tízcsapatos pontvadászatot, ami azt jelentette, hogy a klub története során másodszor, Kemele Jani bácsiék 1957-es sikere után ismét feljutottunk a megye II-be – emlékszik vissza az akkori csapatkapitány, Oláh János, aki annak ellenére, hogy nemritkán kapusként játszott, 1968 és 1975 között szerzett 64 találatával a gólkirályi címre is szert tett. – Már egy évvel korábban, 1971-ben is esélyesek voltunk a bajnoki elsősége, ám akkor mindössze egyetlen ponttal, de lemaradtunk Etyek csapata mögött.”

Az 1972-es feljutást követően a felcsúti csapat egészen 1975-ig „vigéckedett” a megye II-ben, amikor is újabb valóra vált álmoként sikerült kivívniuk a megyei első osztályban szereplés jogát is. „Néhány évnyi játékot követően komoly törés következett be a csapat életében – meséli Jani bácsi. – Mivel sokakat behívtak katonának, nem voltunk ki, így 1978-ban kiestünk a megye I-ből, s minthogy megszűntették a megye II-t, újra a járási bajnokságban bizonyíthatunk. Utolsó mohikánként még abban a csapatban is játszottam.” Jani bácsi, becenevén Janicka 1968-tól 1982-ig szerepelt településünk felnőttcsapatában, majd szakosztályvezetőként szolgált egészen addig, amíg a Felcsút SE be nem került az NB II-be. „Az én időmben még nem fizetségért játszottunk – mondja. – Az volt a gázsink, hogy néhány szurkoló egy-egy meccs után összedobta nekünk a láda sörre vagy a Bambira valót. Ponyvás IFA-val jártunk idegenbe futballozni. Nagyjából hatvanan utaztunk rajta, a szurkolók is velünk tartottak. Az idő tájt az emberek kijártak a meccsre. Több mint háromszázan voltak kíváncsiak egy-egy járási bajnokira. A Bicske vagy a Csákvár elleni meccs igazi rangadónak számított. Szerettünk futballozni. A foci az életünk része volt. Ezért is értünk el szép eredményeket, no meg azért, mert az edző, Varga Jani bá megkövetelte, hogy minden edzésen ott legyünk. Ha pedig szombat este valamelyikünk a kocsimában ült, vasárnap biztos nem játszhatott” – árulja el nevetve Jani bácsi, aki egyébként kettős jubileumot ünnepel, hiszen feleségével ötvenéves házaspár.

Jani bácsi életét a sport határozta meg, ahogyan a játék Felcsút történetében is mindig nagy szerepet játszott. „Szinte mindenki sportolt a faluban, s a felcsútiak rendre a dobogón végeztek a spartakiádokon, legyen szó sakkról, pingpongról, távolugrásról, futásról vagy épp a női fociról, mindenben az élen jártunk – mondja az öregfiúkat mennyei bográcsigolyással váró Vara László, aki 1980-tól több mint öt éven át volt Felcsút sportelnöke, miután a megyei bajnokságokban szereplő csapat labdarúgójaként is megtette a magáét. – Védőt játszottam, feladatom az ellenfél legjobb játékosának semlegesítése volt. Gyakran mondták a szurkolók: »Ha a Kopré-Vara-Szeicska-Tocsi védelem áll fel, akkor biztos nyerünk.« Jó csapat volt a miénk, az összetartás adta az erejét. Az, hogy egymásért játszottunk, meg a faluért. S ahogy a pályán, úgy az életben is: ha a másíknak nem ment, kisegítettük; ha valamelyikünk építkezett, összefogott a csapat, mentünk, és segédkeztünk. Ez az erős kötelék az, amely még ötven év múltán is egybefog bennünket.” Oláh János és Vara László a csapat képviseletében a temetőbe is ellátogatott, hogy a hajdani sportvezetők – Kemele János elnök, Zeke Endre elnökhelyettes, Erdész Károly szakosztályvezető, Hunyadi János pénztáros és Varga János edző – sírhelyénél tisztelegjen. S persze az elmaradhatatlan csapatfotó is elkészült a jubileumi mezekben – emléket állítva a bajnokcsapatnak, amely ötven éve örökre beírta magát Felcsút futballtörténetébe.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Felső sor: Dobozi Gábor, Borsos János, Simon Ákos, Szerencsés László, Tész József, Spindler József, Kemele János, Teész Ferenc, Orosz István

Alsó sor: Oláh János, Bakonyi József, Ábrahám István, Szecsődi László, Vara László

Mesesarok Harkályok és seregélyek

Írta: Feketéné Schneider Mária

A nagy fakopáncs, avagy a tarka harkály gyönyörű szép madárfaj. Tarka tolláról és különös hangjáról rögvest felismerem. A környékünkön sokszor lehet látni, amint felkúszik az általa kiszemelt fára. Kopácsolása messzire hallatszik – ilyenkor vizsgálja az ágakat, ebédet keres magának. A fákban élő farontó rovarokra vadászik. Erős csőrével addig kopogtatja az ágakat, míg meg nem találja őket. Akkor horgas nyelvével elkapja az áldozatot, már meg is van a gaz kártevő. Aztán átrepül egy másik fára, és előlről kezdi a vizsgálatot.

Egyszer feltűnt nekem, hogy milyen sokáig kopogtat az egyik harkály. Elkezdtem keresgélni, hol is lehet, mit csinálhat? Mentem a hang irányába, de mire odaértem, eltűnt. Másnap megint arra lettem figyelmes, hogy kopácsol, a hangok ugyanabból az irányból jöttek. Ilyen betegek a fák? Ennyit kell őket gyógyítani? Újból elmentem, hogy megnézzem, mi is a hang oka, elvégre minden nap nem látogat el a harkály – gondoltam. Az udvar végében hatalmas, öreg akácfák ontották a virágillatot. Tegnap is ebből az irányból hallottam a madaramat. A sok virágtól és levéltől alig láttam meg, igaz, magasban szorgoskodott. Amint észrevett, abbahagyta a munkát, és tovább kúszott felfelé. Ott már nem láttam, mert a lombok eltakarták. Elhatároztam, hogy most már figyelem. Legközelebb, amint hazajöttem az iskolából, egyenesen a kert végébe mentem. Csalódott voltam, mert nem láttam semmit, ám mivel jó idő volt, kint maradtam az udvaron, és a méheket néztem, amint belebújnak a virágokba, s a virágport gyűjtik. Szeretem a mézet, anya mindig tesz a teámba. Egyszer csak meghallottam a kopácsolást. Erre vártam! Hát mégis itt van a barátom! Most jól megfigyelem! – határozottam el magam. Futottam a fához, de a zaj megijesztette a madarat, így elhallgatott.

Máskor óvatosabb leszek, nem csapok zajt – ígértem magamnak, de nem hagyott nyugodni a dolog. Kitaláltam, hogy elbújok a fészerbe, és várom, hogy a fakopáncs végre elkezdje a kopácsolást. Bent volt egy kupac szalma, rákuponodtam, és csak vártam. Nem sok idő telt el. Meghallottam

az ismerős hangot. Lábujjhegyen előmerészkedtem, és felnéztem a fára. Nem láttam a harkályt. Egy virágos ág éppen eltakarta a szemem elől. Óvatosan kijebb lépdeltam. Ott volt! A farkával támasztotta magát a fatörzsön. Láttam a piros tollait. Most megvagy! – gondoltam. Ahogy szemléltem, rádöbbsentem, milyen nagy munkában van. Odút vájt magának és a fiókáinak. Az jutott eszembe, milyen csoda, hogy ez éppen nálunk, a mi udvarunkban történik, s én magam is részese lehetek a fészekrakásnak. Attól kezdve folyamatosan figyeltem a történéseket. A kezdetben aprócska luk idővel igazi odúvá mélyült, s a harkályom a nyáron itt költötte a kicsinyeit.

A következő évben már tudtam, hol keresni az odút, figyeltem is, mi történik körülötte, ám a harkályok elhagyták a fészket. Birtokba vette azonban egy rendkívül hangos család. Először nem tudtam, miféle madarak ezek, de aztán anyával utánajártunk: seregélyek voltak. Haragudtam rájuk, mert nem építettek fészket, mint a többi madár, hanem egyszerűen csak elfoglalták a másét. Így könnyű lakást szerezni, nem kell érte megdolgozni! – morogtam. A harkály napokig tartó fáradságos munkával készítette el az odút a fiókáinak, ezek meg egyszerűen csak beköltöztek más lakásába, még ilyet! Aztán azért is megorroltam rájuk, mert amikor megérett a cseresznye, akkor csapatostul lepték el a fát, hogy megegyék az összes termést, noha azt bizony én magam akartam megenni... Anya enyhíteni próbált a mérgemen, azt mondta, hogy a káros rovarokat is összeszedik, nem csak a cseresznyét. De egyébként kinézetre sem tetszettek. A tolluk színe szürkésbarna volt, és egy kicsit pöttyös. Állandóan ricsajoztak, még az utcán is lehetett őket hallani. Ezt a lármás társaságot nem kedveltem, így már csak akkor vettem az odúra egy-egy pillantást, amikor véletlenül arra jártam.

Csak ritkán jártam arra, Kormi viszont nem. Ő kitartóan figyelte az odút. Már napok óta a környéken settenkedett. Mióta felfedezte, hogy ott fiókákat lehet találni, abban

sántikált, hogyan szerezhetne egyet magának. Egy alkalommal azt vettem észre, hogy mászik felfelé a fán. Egyenesen az odú felé vette az irányt. Nem kevés erőfeszítésbe telett, míg elérte. De észrevették a seregélyszülők is, s éketlen lármát csaptak, hogy Kormit elüldözzék. Kormit viszont egyáltalán nem érdekelt a csetepaté. Eltökélten haladt a célja felé. Amikor odaért az odúhoz, megnyalta a szája szélét, s jobb első mancsát lassan, óvatosan, körültekintően dugta be az odúba vezető lyukba. Hosszú körmeit kinyújtva, három lábával erősen kapaszkodott fent a magasban a fa törzsébe. Arra gondolt, mindjárt meglesz a finom ebéd. Egészen mélyre kellett nyúlania, hogy elérje a zsákmányt. Jobb lába el is tűnt az odúban. Egy kicsit kotorászott a fészekben, majd visszahúzta a lábát. Meredten álltam, és figyeltem. Karmával néhány fűszálat sikerült kihúznia a

fészekből. Aztán újra próbálkozott. Ezúttal a másik mancsát dugta be az odúba, biztos úgy gondolta, hogy így több sikerrel jár. A seregélyszülők halált megvető bátorsággal támadtak a macskára. Ő viszont azzal volt elfoglalva, hogy a fészket mihamarabb kifossa. Az odúba bedugott lábával keresgélte a fiókákat, majd egy kis idő múlva kihúzta a lábát. Feszültem figyeltem, mi fog történni. Kormi karmain ismét csak a fűszálak akadtak fent. Megkönnyebbültem. Nem érte el a fiókákat. Ők biztosan az odú aljához lapultak. A seregélyek megköszönhetik a harkályoknak, hogy mély odút vájtak a fa törzsébe, hogy a betolakodók ne érhessek el a még fészeklakó fiókákat. Kormi csalódottan vette tudomásul, hogy ezúttal zsákmány nélkül marad, ezért gondolt egyet, és komótosan lemászott a fáról, majd eltűnt a bokrok között.

Fotó: pexels.com

Tanársportré „A lényeg, hogy szeresd, amit csinálsz”

Bemutakozik Papp Zoltán, a Letenyey vendéglátás-szakoktatója

„Egyszerűen imádom a versengést, motivál, ha összemérhetem a tudásomat másokéval – kezdi Papp Zoltán, a Felcsúti Letenyey Lajos Gimnázium, Technikum és Szakképző Iskola vendéglátás-szakoktatója. – A versenyek egyszerre szólnak a diákokról, a szakoktatókról és az iskolákról, s hiszem, hogy ott kell lennünk mindenhol, ahol szakma van. Ám a versenyfelkészülés meglehetősen hosszadalmas folyamat, igazából az egész tanévet felöleli, merthogy az én ars poeticám szerint a szakképzés maga a felkészítés, amely a való világra, a gasztronómiai élet kihívásaira tréningez. A Letenyey gasztroversenyét is úgy alkottuk meg, hogy életszerű legyen, s bár tiszteletben tartja a múltat, a jövő felé is tekinget. Amellett, hogy egy ilyen megmérettetésen jó felszolgálókaraktereket indítunk, a célunk, hogy korántsem sablonos szervizt adjunk. Idén a fine dining felé vettük az irányt, és ezúttal bejött. Természetesen a felszolgálásban is vannak trendek, noha sokhelyütt élnek az elavult módszerek, s az sem tesz jót a szakmánknak, hogy sokszor a vendégtérben dolgoznak olyanok, akik nem rendelkeznek a megfelelő tudással és képesítéssel. Kreatív és innovatív, örökké a megoldásokat kereső alkalmazottból kevés van. A Letenyey növendékeiben ott van a lehetőség. Nálunk sok a csiszolatlan gyémánt, amely, ha értő kezekbe kerül, később ragyoghat. Ám emellett, hogy szakmai tudással vértézzük fel a diákjainkat, a lelki világukat is építgetni kell, hogy ne történhessen az meg, hogy a vendéglátásban szerzett első pofon után eltántorodnak a hivatásuktól – ezek az alapvetéseim.”

Zoltán szerint a vendéglátás sokszor nagyon kemény, ugyanakkor nagyon szép hivatás: „Napjainkban a konyha van előtérben, nem a felszolgálás, pedig annak is megvan a maga szépsége. Igenis lehetnek emlékezetes asztalai az embernek. Hiszem, hogy élményt kell adni a vendégeknek – ez lehet egy mosoly, egy megjegyzés vagy akár egy macaron, valami, ami miatt vissza fognak jönni. A szó legnemesebb értelmében vendégül kell látni a vendéget, hogy érezze magát kitüntetettnek. Hajdanán voltak ikonikus házak, ahol nagy formátumú pincérek szolgáltak fel. Ma is ilyen személyiségekre van szükség. Megvan a felszolgálás tradíciója, de a divatja is – a kettőt együtt kell életben tartani. Ehhez tanulni, fejlődni kell, folyamatosan megújulni. A világháló erre számos lehetőséget ad.

Mindenesetre mindig azt mondom a diákoknak: a lényeg, hogy szeresd, amit csinálsz, és adj egy szép szervizt, nem baj, ha az fapados, az a fontos, hogy légy interakcióban a vendéggel, vezess fel és vigyél végig egy tematikát a felszolgálás során. Szakoktatóként a feladatom, hogy a növendégeinket kinyissam, s kreatív gondolkodásmódra tanítsam.”

Oktatónk gyakran hangoztatja tanóráin is: se pincér, se tanár nem akart lenni. Gyermekkorában édesapja mintájára lakatosnak készült. Hogy, hogy nem, végül a vendéglátásban kötött ki. „Az első vendéglátós élményem az volt, hogy 1999-ben elhívtak az egykori általános iskolám rendezvényére felszolgálni – meséli. – Másnap úgy kelttem fel, azzal az önérzettel, hogy pincér vagyok. A Bencs László Szakképző Iskolában tanultam, 2003-ban lettem technikus. Hétvégeente gyakran jártam »haknizni«, megfordultam szülővárosom, Nyíregyháza mindahány éttermében. Elkerültem Siófokra, ahol Kocsonya Kálmán mellett lehettem tanuló. Számomra ő az egyik legnagyobb ikon. A tanulóéveim alatt dolgoztam a Gundelben is. Egykori mentorom, Telepóczi András vezetett el az oktatás felé. Fiatalon kerültem bele a képzés világába, mellette még felszolgáltam. 2010-ben szereztem diplomát, s két évvel később a Dobos C. József Vendéglátóipari Szakképző Iskolában kezdtem tanítani. Mindig érdekelt a »Forma-1«, a magas színvonal, s itt lehetett benne részem. Hogy a következő generációt felkészítsem, ahhoz itt megvolt minden lehetőségem. Ám 2013-ban tudomást szereztem a Letenyeyről. Először félállásban kerültem ide. Eltelt pár év, megjöttek a kollégák, közöttük az ikonom, Kocsonya Kálmán, s rendkívül jó közösség alakult ki. Akárcsak a svájci óra: minden alkatrész együtt játszik, egyszerűen működik. Ez a kollektíva indított arra, hogy 2019-ben teljes állásban is a Letenyey oktatója legyek. Időközben megnősültem, családot alapítottam, így a »haknik« már kimaradnak az életemből, ugyanakkor bőven van mit csinálni. Most a versenyfelkészítésbe, a képzés fejlesztésébe teszem bele az energiámat. Imádom a vendéglátást, s hiszem, hogy ezek a fiatalok jelentik a jövőt. Értük minden fáradtság megéri. Viccesen szoktam nekik mondani: »Ha bekerültök valami menő helyre, ne feledkezzetek meg rólam, a feketemosogatóban talán még jó vagyok.«”

Nagy Enikő, fotó: Tóth P. Flóra

Mozgalmas tanéven van túl Papp Zoltán, aki a Letenyey növendékeinek felkészítőjeként bejárta a legingosabb gasztroversenyek szinte mindegyikét. Túl azon, hogy a vendéglátósok felcsúti sereg-szemléjén – a „gasztrocsata” tízéves történetében először – csapata pincér versenyszámban elnyerte az első helyezést, diákjai segédkeztek az ugyancsak a mi iskolánkban megrendezett „Magyarország étele” élőlőkészítő szakácsversenyen, s az úgynevezett stage-ben, felszolgálóként ott voltak a legkomolyabb megmérettetés, a Bocuse d’Or európai válogatóján is. Vendéglátás-szakoktatóként Zoltán vallja: az igazán jó képzés a való világra készít fel.

Interjú Életünk kiteljesedése felé

Dammelhardtné Pásztor Andrea és a coaching gyakorlata

A jellemző kríziseken túl megjárta a legnagyobb mélységek egyikét: egy súlyos balesetet követően kellett újjáépítenie az életét. Lélegeztetőgépen volt, eltört a koponyája, a medencéje, több bordája és számos csontja – hosszú hónapok kemény rehabilitációs munkájának eredménye, hogy újra élet költözött a testébe. Ám annak érdekében, hogy testi erejét, egészségét visszanyerje, a lelkét is helyre kellett tennie. Ez a belső munka volt a titka, hogy most azt mondhatja: a trauma új emberré formálta. Pásztor Andrea férjével és két kisgyermekükkel nemrégiben költözött Felcsútra. Az úgynevezett coaching gyakorlatának elsajátítását követően fő célja, hogy a hozzá fordulókat problémáik megoldásában, életük kiteljesedésében segítse – a sikerre elbűvölő mosolya, megkapó személyisége, sokrétű szakmai tudása a garancia.

– Pátyról érkeztünk 2020-ban, már az első látásra megtetszett a település, főként azért, mert azt tapasztaltuk, hogy rendkívül befogadó a közösség, így könnyen otthonra leltünk a községben. Korábban éltem külföldön és a fővárosban is, kisgyermekes családként viszont a vidék vonzott. Mindig a vállalkozói szférában dolgoztam, ugyanakkor időközben rátaláltam a coachingra, amelyben igazán ki tudtam teljesedni. Én magam elsősorban az ontológiai coachinggal foglalkozom, amelynek lényege, hogy nem a problémák megszüntetésére, hanem a cselekvésre, a megoldások keresésére, új hozzáállás kialakítására, más világlátásra ösztönzi az ügyfelet. Szívügyem, hogy segítsék az embereket. Szeretném megosztani másokkal azt a tudást és tapasztalatot, amelyet az életem során szereztem.

– **Bár még igen fiatal vagy, komoly élettapasztalatokat tudhatsz magad mögött...**

– Igyekeztem megtalálni a helyem a világban, voltak párkapcsolati és családi problémáim, megéltem a kisgyermekes krízist, vagyis szembesültem mindazzal, amivel rendszerint mások is. Azzal a plusszal, hogy volt egy súlyos balesetem, amelyből másfél év alatt álltam fel. Versenymotoroztam, mégsem eközben sérültem meg. 2013-ban történt. A piros lámpánál elgázolt egy mentőautó. Eltört tizenhét csontom, a koponyám, a tizenkét pár bordám, három helyen a medencém. Mivel az egyik bordám átszúrta a tüdőt, lélegeztetőgép tartott életben. Műteni nem lehetett, így hosszú hónapokba telt a felépülésem, ám olyan szakemberek, orvosok, ápolók és gyógytornászok vettek körbe, akiknek hála visszakaptam az életbe vetett hitem. Újratanultam járni, a rehabilitáció segítségével újra ép lettem. Ugyanakkor nem csupán testben, de lélekben is megrogytam akkoriban. Mentálisan, meglehet, még nehezebb volt magamat felépíteni. Ám ezt a krízist átélve, megoldozva új embernek érzem magam.

– **Miben változott meg az életed a balesetet követően, illetve azután, hogy megismerkedtél a coachinggal?**

– Nem sokkal a felépülésemet követően találkoztam a férjemmel, hamarosan összeházasodtunk, s megérkezett az első, majd a második gyermekünk. Persze a mi családjunk életében is adódtak, adódnak problémák, de

a coachingnak köszönhetően már megvannak a technikáink és a stratégiáink, amelyekkel könnyedén túljuthatunk a nehézségeken, így azt mondhatom, boldog családban élünk. Küldetésemnek tartom, hogy a coaching áldásait másokkal is megismertessem. Fontos tudni, hogy a coach nem tanácsadó. Sokkal inkább olyan, mint egy edző, aki – személyes segítő-fejlesztő tevékenysége által – végigkíséri az egyént vagy éppen a párt a kiteljesedés útján. Nem ad tanácsot, hanem különféle módszerekkel, stratégiákkal egyszerűen elvezeti a segítséget kérőket a kitűzött céljukhoz, lehetővé téve az ennek útjában álló elakadások feloldását, problémák megoldását. Feladata, hogy támogassa a bizonyos nehézséggel küzdő vagy akár önmagukat egyes területeken fejleszteni kívánó személyeket és közösségeket.

– **Vajon honnan származnak ezek a blokkok, amelyek nem engednek bennünket kibontakozni?**

– Felnőttként tudat alatt azokat a beidegződött mintákat éljük meg, adjuk tovább, amelyeket gyermekként a szüleinktől láttunk-kaptunk. Ezek felderítése komoly belső munkát, rengeteg önmagunkat figyelő mozzanatot kíván, amikor időnként megállunk egy pillanatra, s megkérdezzük magunktól, vajon az adott reakció honnan jön. A környezetünk formál bennünket, ugyanakkor igenis képesek vagyunk a változásra. Amit elképzelünk magunkról, csak halvány képe annak, akik valójában vagyunk. Rendkívül összetett a személyiségünk, s képesek vagyunk magunkból más, egészen új reakciókat is előhívni. Ebben segít a coaching. Hogy megtaláljuk azt a belső ént, akik lehetnénk. Sokan keresnek meg azzal a gondolattal, hogy nincs tovább. Ilyenkor célszerű elhatárolódni a problémától, mert korántsem az számít, mivel állunk szemben, hanem az, hogy miként tudjuk megoldani azáltal, hogy kivé válunk a coaching közben. Az elme nyitott a változásra, a tudatalattiban új minták is rögzülhetnek, amelyeknek köszönhetően az életünk aztán új irányt vehet.

– **Úgy hiszem, aktuális élettapasztalataid leginkább a párkapcsolati munkát segítik, de mi a helyzet az egyéni kíséréssel?**

– A kihívásokkal szembenező párok mellett olyan embereket is szívesen támogatok, akik valamilyen elakadással küzdenek: önbizalomhiányuk van, nem gondolják ma-

gukat jó nőnek vagy jó férfinak, nem találják a helyüket a világban, netán a pártalálásban vannak nehézségeik, esetleg kommunikációs problémákkal küszködnek. Meg kell vizsgálni, mi van mindennek a hátterében. Napjainkban már-már divat az önismeret, az önfejlesztés. Igény van rá, egyre többen fordulnak pszichológushoz és coachhoz. Különösen a nagyvárosokra jellemző ez, ahol elidegenednek egymástól az emberek, nincsenek olyan összetartó közösségek. Ugyanakkor a segítő szakmában is sokan vannak azok, akik megfelelő elhivatottság és tudás nélkül űzik ezt a mesterséget. Nekem az a célom, hogy az, aki hozzám fordul, valóban azt a segítséget kapja meg, amiért jött. Fontos viszont leszögeznünk, hogy a coaching nem pszichoterápia, egy coach patológiás esetekkel nem foglalkozik. Ugyanakkor számos olyan probléma létezik, amellyel sokan pszichológushoz fordulnak, pedig egy coach is tudna segíteni, s ehhez nem kellenek évek, problémától függően elegendő néhány foglalkozás is.

– **Míg a metropoliszokban egyre nagyobb keletje van a coachingnak, addig vidéken, meglehet, még kevésbé ismerik ezt a lehetőséget.**

– Azt tapasztaltam, a kisebb településeken még mindig az jellemző, hogy az emberek magukban tartják a problémáikat, vagy elmondják ugyan, de a szomszédaszonynak, az anyukájuknak, a barátnőjüknek, akik bár jószándékúak, nem biztos, hogy mindazon stratégiák birtokában vannak, amelyek valóban hasznosak lehetnek. A coach ítélezésmentesen, működő módszerekkel és tudással a háta mögött segíti a probléma tényleges megoldását. Még attól sem kell tartani, hogy mit szólnak majd mások. Azt, aki segítőhöz fordul, a teljes titoktartás illeti meg. Sokszor valóban szükséges egy szakember, hogy bizonyos elakadásokon tovább tudjunk lépni, s ezen nincs mit szégyellni. Úgy hiszem, az életben az a legfontosabb, hogy az ember jól legyen. Ugyanakkor azt is meg kell jegyeznünk, hogy sok minden múlik a hozzáálláson: a coach is csak annak tud segíteni, aki valóban akar és kész változni.

– **Mi történik egy-egy foglalkozás során?**

– Az első alkalom az ismerkedésről szól, az ügyfélre hangolódva, megfelelő kérdezéstechnikával előcsalogatjuk a problémát, amit az ember teljes keresztmetszetében sokszor még magának sem ismer el. Olyan bizalmi légkört teremtünk, amelyben a coachhoz forduló érzi: megnyílhat. A második alkalommal már különféle tesztek segítségével kaphatunk élesebb képet a belső konfliktusról, s kezdődhet a stratégiakidolgozás. A következő alkalmak során a mindennapi életbe azonnal beültethető egyszerű megoldásoktól eljutunk egészen odáig, hogy függetlenedünk a problémától, s kialakítjuk az életünket megváltoztató mintázatot. S a végére mindig kiderül: az adott probléma valójában nem is probléma volt, hanem ösztönző erő, annak melegegya, hogy megkezdhessük a belső fejlődést. Néha hajlamosak vagyunk beleüppedni az önsajnálathba, ez sokkal könnyebb, mint energikusan beleállni a munkába, felelősséget vállalva a sorsunkért, az életünk alakulásáért.

– **Zárásként megosztanál velünk egyet a számtalan sikertörténet közül?**

– Napjainkban sokan szembesülnek azzal, hogy

hűtlen hozzájuk a párjuk. Korábban egy kétgyermekes édesanya fordult hozzám ugyanezzel a problémával. Bár a szembesítést követően a férje azt állította, véget vetett a harmadik féllel való kapcsolatnak, az intuíciónak köszönhetően az anyuka érezte, hogy valami nem stimmel. Igaza volt, folytatódott a megcsalás, az ügyfelem pedig teljesen összeomlott, s – a két kisgyermek miatt bármennyire fájdalmas volt – otthagya a férjét. Eközben folyamatosan dolgozott önmagán a coaching során, a kimunkált stratégiákat beépítve tisztába került saját magával, komoly önbizalomra, önbecsülésre, nőiségre tett szert, olyannyira, hogy szinte egészen új ember néz vissza a tükörből rá. Ez a változás feltűnt a férjének is, aki immár valóban lezárta a titkos kapcsolatot, s most mindent megtesz annak érdekében, hogy visszaszerezze a feleségét, s újraegyesítse a családjukat – sőt, azon dolgozik, amiben neki kell változnia ennek érdekében. Hiszem, hogy nincs lehetetlen élethelyzet, még a legnagyobb mélységből is fel lehet állni. Ehhez csupán az kell, hogy újraértékeljük önmagunkat. Ebben segít a coaching, s úgy vélem, ez a történet is mutatja, miben áll az ereje.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Kert Florárium

Kertészeti Áruda

Elérkezett a nyári lazítás ideje a kertben. A napi öntözés és a szükséges gazolás után gyönyörködhetünk egész éves munkánkban. A téli hónapokra akár már dekorációt készíthetünk magunknak – floráriumot, másnéven palackkertet.

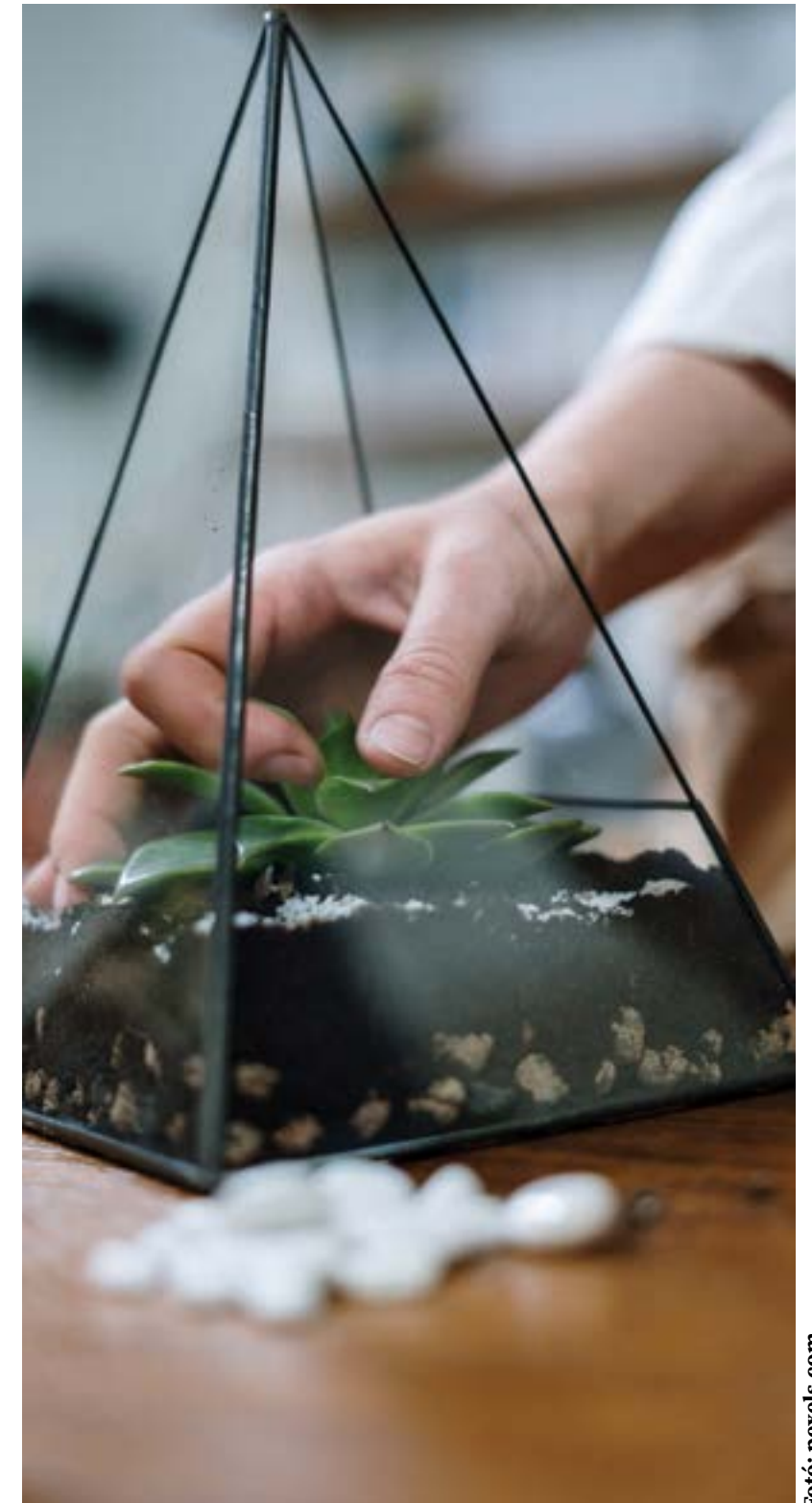
A florárium alapja egy szűkített szájú, nagyobb méretű üvegedény, amelyben különféle szárazságtűrő növényeket meghatározott rétegrendben ültetünk. A párolgás megakadályozása végett előnyös a szájnýílás szűkítése. Kiváló megoldás egy ötliteres befőző üveg.

A florárium voltaképp mini üvegház, ennek megfelelően válasszunk növényeket. Gondosan ügyeljünk az elhelyezésre, mert a nap sugarai könnyen elégethetik őket, akár még télen is. Egy jól megválasztott edény, illetve a megfelelő növények beépítése esetén akár évente egyszeri öntözés is elegendő. Az üveggöze specialitásánál fogva a páráképződés bőven elég nedvességet ad a növényeinknek.

Az alsó rétegben használunk természetes hatású köveket. A köveket a beépítés előtt alaposan tisztítsuk meg, szükség szerint úgy helyezzük el, hogy a kívánt dekorációs hatást érjük el. A második rétegben helyezzünk el több apró faszéndarabot, melyek a gombásodást akadályozzák meg. Lehetőleg jól ágyazzuk őket be a kavicsrétegbe.

Az alapok kiépítése után a fantáziánkra hagyatkozhatunk. Beépíthetünk nagyobb kéregdarabokat, csigaházat vagy bármilyen fertőzésmentes természetes anyagot. A növényválasztásnál elsődlegesen pozsgásokat használunk a tanulóidőszakunkban, a későbbiekben viszont már virágzó broméliákkal is kísérletezhetünk. A pozsgás növények, más néven kaktuszok könnyen beszerezhetők sziklás területekről is. Megfelelően összeválasztott növényeknél apró talajtakarókat is alkalmazhatunk. Ne feledkezzünk meg a szükséges burjánzások megszűntetéséről.

Bátran kísérletezzünk, akár egyszerre több kis palackkertet is hozzunk létre! Csodaszép mikrokertet alkothatunk. Vonjuk bele gyermekeinket is a munkába, építsenek ők is kreatívan apró floráriumokat, hogy egész évben üde zöld foltokkal díszítsük lakásunkat.

Fotó: pexels.com

Harangszó Nyáron az idő valóban lelassul?

Arra a kérdésre, hogy miért érzik ezt sokan, a tudósok talán csak sok-sok év múlva adnak majd valamilyen, a legtöbb ember számára kevésbé érthető magyarázatot. Mi, keresztyének azonban már kaptunk egy megokolást, csak a Szentírást kell olvasnunk. Ha figyelünk Isten szavára és tetteire, az nyáron is a javunkra válik. Nézzük csak!

A Teremtés könyvében azt olvashatjuk, hogy az Úr Lelke, miután hat napon keresztül alkotott, és egyre bonyolultabb teremtményeket hívott életre, úgy látta jónak, hogy a hetedik napon megpihenjen, és gyönyörködjön teremtésében. Gyönyörködjön munkájában. Micsoda kitűnő gondolat! Megpihenni, és végignézni mindazon, amit eddig készítettünk. Azt mondja az Úr-isten, hogy szüksége van időre – a gyönyörködéshez. A hatalmas és teremtmény Isten immár nem alkot, hanem csak megpihen, és szemlélődik. Engedi az időt csak úgy telni.

És itt vagyunk mi, emberek, a teremtmények, akik sokszor, nagyon sokszor szeretnénk az Úristen hasonlatosságára cselekedni. Mi, emberek is alkotunk, először csak egyszerű dolgokat sok munkával és kudarccal, de később egyre nagyobb gyakorlattal és sikerrel, mindig több akarattal. Vágyunk is rá, hogy meg-megálljunk, és csak úgy gyönyörködjünk műveinkben, ahogyan azt a mi Atyánk tette.

És most végre nyár van. Itt az idő, hogy ne az ébresztőóra csörgésére keljünk, és az első magunkhoz tért percben ne azon gondolkozzunk, hogy mit is kell elintéznünk aznap. Milyen áldás, hogy nem kell most valahová pontosan odaérkeznünk, mert minden megvár! Nem fogy el előttünk a kifli a boltból, nem néz ránk ferde szemmel a kollégánk vagy a főnökünk, és nem kell órákat ülnünk közlekedési eszközökön sem.

Most itt van az ideje annak, hogy „minőségi időt” töltsünk a gyermekeinkkel, vagy még jobban megismerjük az unokáinkat. Itt az ideje a délutáni szundikálásnak vagy épp a legkedvesebb hobbink gyakorlásának. Végre elolvashatjuk azt a régóta ide-oda pakolgatott könyvet, amelyet már annyiszor elkezdtünk. Itt van az ideje a szeretetkapcsolataink ápolásának, gondolatainkat összeszedve akár levelet is írhatunk jó szüleinknek vagy egy régi barátunknak. És eljött végre az ideje annak is, hogy szemléljük a körülöttünk pompázó virágokat, rácsodálkozzunk a kertben termő növényekre, örüljünk a kismacskák hancúrozásának, és csak úgy gyönyörködjünk a bennünket körülvevő világban, amit részben mi teremtettünk meg magunknak és szereteteinknek az év munkás napjain.

Az idő lelassult körülöttünk, hogy felvegyük a ritmusát, és mi is örüljünk lassúságának. Itt van tehát az idő, hogy hálát adjunk Istennek eddigi alkotásainkért, eredményeinkért, a nyárért, az életünkért és minden másért.

Baboss Botond

Fotó: pexels.com

Harangszó Búza vagy konkoly?

Az intelligens emberre az jellemző, hogy a jelenét a múlt ismeretében próbálja meg értelmezni. Hiszen aki nem tanul a múltból, arra van kárhoztatva, hogy megismételje. A keresztyén emberre ennél több is jellemző. Hisz a jelenét nemcsak a múlt, hanem a jövő felől is értelmezi. Tudja, hogy ami majd történni fog, az itt és most a jelenben döntési helyzet elé állít.

A keresztyén ember tudja, hogy lesz aratás. A búza és konkoly jézusi példázata szerint (vö. Máté 13, 24–30; 36–43) lesz ítélet. Mindenkinek oda kell állnia az élő Isten színe elé. Ahogy az apostol mondja, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amit ebben a testben cselekedett: jókért vagy gonoszokért. Ott és akkor nem lehet majd elkenni a dolgokat. Ott és akkor csak két variáció van. Búzaélet vagy konkolyélet. Vagy üdvösség, vagy kárhozat. Nincs két út.

De mi van addig?

Addig a búza és konkoly együtt növekednek. A konkoly olyan mérgező gyomnövény volt, amely együtt nőtt a búzával. Élősködve és szimbiózisban. S a kettő egészen a termés megjelenéséig a megkülönböztethetlenségig hasonló volt. Együtt nő a kettő. Jó és rossz, búza és konkoly. Két embertípus van elkeveredve, összeelegyítve: a búza- és a konkolyélet. Jézus nem arról beszél, hogy vannak hívők meg hitetlenek, megtértek és nem megtértek, hanem szándékosan differenciál így: búza- és konkolyéletek. Mert együtt nő ebben a világban emberileg is a búza és a konkoly.

Ugyanakkor egyértelmű, hogy a konkolyvetés az ördög munkája. Honnan a konkoly? A gonosz műve. Mindegy, hogy ördögnek, sátánnak, diabolosznak, szétdobálónak, Belzebubnak vagy Kálvinnal az Isten majmának nevezzük. Ő veti a konkolyt, a széthúzást, a viszályt, a gyűlölséget. Így veszélyeztetve a búzaéleteket. Pontosabban akadályozva és hátráltatva. Sőt, ott bukkan fel a nagy konkolyvető, ahol nem is várnánk. Oda piszkít az ördög, ahol az Isten lelke is különös erővel munkálkodik.

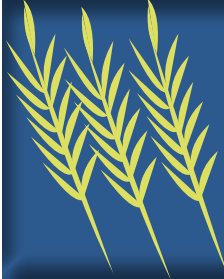
A konkolyvető akkor végzi a munkát, amikor éjjel van. Amikor alszik az Isten népe, akkor a legaktívabb. Amikor nincs erős elköteleződés, amikor felszínes vallásosság van, amikor amolyan hobbiszintre süllyed a vasárnap, amikor sok minden mellett vagyunk azért kicsit keresztyének is. Amikor nemcsak az Isten ígéje életünk és hitünk zsinórmértéke, hanem megfér mellette a konkolyvető egy-két terméke is.

Ugyanakkor hatalmas örömhír van Jézus szavaiban, hisz a konkoly nem akadályozza meg a búza növekedését, csak zavarja, csak kicsit hátráltatja. Nem fojtják meg a konkolyéletek a búzaéleteket, csak próbálják kényelmetlenné, bizonytalanná, kellemetlenné tenni. A biológiának is alapvető törvénye, hogy ahol virulens élet van, ott élősködők is vannak, ahol gazdatestek vannak, ott élősködők is megjelennek. A konkoly a természet világában is kell a búzának. Magyarán erősítő hatással van a búzára a konkoly. Ahol tehát nehézségekkel, kötekedőkkel, akadályozókkal találkozunk az Isten országának a munkájában, ott tudhatjuk, hogy ez természetes. A konkoly kell a búza növekedéséhez.

Végül ott van az a figyelmeztetés is, hogy ezért nem kell kigyomlálni a konkolyt, mert megtörténhet, hogy vele együtt a búzát is kitepnénk. Hagyni kell! Nem kell gyomlálni sem az egyházban, sem a világban. Rá lehet bízni az igazságosan ítélő Istenre. Majd az aratásnál elválnak a kettő. A másik feletti pálcátörést hagyjuk meg az igazán ítélőnek. S majd az aratásnál minden eldől. Sőt nagy meglepetések is lesznek. Egyszer valaki joggal azt mondta: A mennyországban azon fogunk meglepődni, hogy nem lesznek ott, akikről azt gondoltuk, ott a helyük. Meg azon is, hogy ott lesznek azok, akikről nem gondoltuk, hogy ott lenne a helyük. Leginkább pedig azon csodálkozzunk majd hálaadással, hogy mi ott leszünk.

Ott leszünk? A te életed milyen? Búzaélet vagy konkolyélet?

Hős Csaba

Csúti Vigasságok 2022. augusztus 14.

Helyszín: Tamássy-Margalit Kúria, Felcsút

FELCSÚT KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA SZERETETTEL MEGHÍVJA
ÖNT ÉS KEDVES CSALÁDJÁT FALUNAPI RENDEZVÉNYÉRE!

08:00 Főzőverseny
10:00 Kapunyitás
11:00 Szentmise a Nagyboldogasszony-templom búcsújának ünnepén a felcsúti római katolikus templomban
10:10 Táncolnak a Panda Lányok
10:15 A vértessacsi fitneszcsoport bemutatója
10:30 TÁNCOLJ VELEM! – zenés-táncos, interaktív gyermekműsor cukorkaágyúzással
11:20 Beszélgetés Oláh Jánossal a Felcsút SE történetéről
11:30 A felcsúti Kastély Óvoda és Bölcsőde és az Endresz György Általános Iskola műsora
12:00 A főzőverseny eredményhirdetése
12:15 Faluebéd
13:20 A „Magyarország legszebb konyhakertje” helyi versenyének eredményhirdetése
13:30 A Felcsúti Fehér Tigrisek Kempo HSE bemutatója
13:50 Fellép a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub táncs csoportja
14:00 Dánél Katica énekel
14:30 Csordás Tibi/Fiesta
15:00 A csákvári Gyémánt Gospel Kórus
15:30 A bicskei Mayer Néptáncműhely
16:00 A Vértessacsi Német Nemzetiségi Táncs csoport és a Schwowischi Buam zenekar fellépése
17:30 Kotricz Betti énekel
18:00 Yonity Dance Company
18:30 Hősök
19:15 Meglepetésműsor
19:30 MC Hawer és Tekknő

Mese-Zene-Bona

MC Hawer és Tekknő

Csordás Tibi

Hősök

Folyamatos kísérőprogramok

- rendőrségi kitelepülés és kerékpáros ügyességi játékok kicsiknek
- Alcsútdoboz Község Önkéntes Tűzoltó Egyesületének gyermekfoglalkozása
- arcfestés, kézműves foglalkozás
- kirakodóvásár, ingyenesen használható körhinták, légvár
- Kertész Róbert vegán Ironman könyvbemutatóval egybekötött célállítása:
- „Kutassuk fel a céljaidat, írjuk le úgy, hogy sikerre legyenek ítélve!”
- dartsfoci a Puskás Akadémia jóvoltából

A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

Design: Szecssüdi Péter

FIGYELEM!

NEMZETKÖZILEG ELISMERT

ECL NYELVVIZSGA

A FELCSÚTI LETENYEYBEN!

A KÖVETKEZŐ, SZEPTEMBER- OKTÓBER HÓNAPBAN ESEDÉKES
(szeptember 30- október 01.) ORSZÁGOS ECL VIZSGÁT A LETENYEYBEN
IS MEGSZEREZHETED!

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: SZEPTEMBER 01.

JELENTKEZÉS MÓDJA: ONLINE, www.ecl.hu

MINDEN SZÜKSÉGES INFORMÁCIÓ AZ ECL
VIZSGARENDSZERÉRŐL EZEN A

WEBHELYEN: ECL.HU.

Felcsúti Letenyey Lajos Gimnázium Technikum és Szakképző Iskola
8086 Felcsút, Fő út 191.
Tel.: +36-30/883-8514
E-mail: letenyey@pfla.hu
OM: 201641

Mozaiik

Tudta-e, hogy...

A korabeli és a mai tudósítások Endresz György és Magyar Sándor óceánrepülők 1931. évi kényszerleszállásának helyeként többnyire egyaránt Bicske határát jelölik meg. Az 1981. évben elhelyezett emlékkő Szár közigazgatási területén van. A 2006-ban felállított emlékmű Felcsút közigazgatási területén kapott helyet, Bicske határától több kilométerre. Érdekes, hogy ez a vita a Magyar Távirati Iroda 1931. július 21-én kiadott jelentésében is megjelenik, miszerint a leszállás helyszíne nem Bicske, nem Alcsút, hanem Felcsút.

Noll Zoltán

Isten hozta!

Két kisbaba érkezett közénk az elmúlt időszakban.

Török Sándor – Török Pásztó Kitti és Török Sándor kisfia – július 3-án,

Jozsa Bella – Szabó Evelin Erzsébet és Jozsa Mihály kislánya – pedig július 5-én született meg.

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester július hónap legalább 70 esztendőjét megélt születésnaposait is köszöntötte.

Papp Istvánné Erzsébet a 82., Schmidt Istvánné Judit a 73., F. Kiss Lajosné Mária a 70., Héring Terézia a 72., Marácz Lászlóné Piroska a 82., dr. Györgyi Viktor István a 76., Uri Hajnalka a 73., Palotás Kálmán a 85., Litter Lászlóné Erzsébet a 81., Müller Ferencné Eszter a 72., Nagy János a 71., Schmidt Jánosné Erzsébet a 71., Vörös József a 72., Kelemen Mihályné Mária pedig a 81. születésnapját ünnepelte.

FELCSÚTI KÖZÖS ÖNKORMÁNYZATI HIVATAL JEGYZŐJE

TÁJÉKOZTATÁS

Tájékoztatom a Tisztelt Lakosságot, hogy az Önkormányzat számlavezetését 2022. május 1. napjától a TAKARÉKBANK ZRT. látja el. A korábbi – OTP-s – számlaszámok ugyanezzel a dátummal megszüntetésre kerültek. Kérjük Önöket, hogy az Önkormányzat felé teljesítendő befizetéseiket az alábbi számlaszámokra szíveskedjenek teljesíteni:

ADÓSZÁMLÁK:

Magánszemélyek kommunális adója	50420410-10006667	Felcsút Község Idegen bevételek	50420410-10006698
Felcsút Község eljárási illeték számla	50420410-10006959	Termőföld bérbeadásából származó	
Felcsút Iparüzési adó beszedési számla	50420410-10006674	jövedelem adó	50420410-10006777
Bírság számla	50420410-10006746	Egyéb bevételek beszedési számla	50420410-10006650
Késedelmi pótlék számla	50420410-10006753	Gépjárműadó beszedési fizetési számla	50420410-10006928
Felcsút Község Talajterhelési díj	50420410-10006681	Idegenforgalmi adó számla	50420410-10006791

KÖLTSÉGVETÉSI FIZETÉSI SZÁMLA:

Felcsút Községi Önkormányzat fizetési számla 50420410-10006612

Megértésüket köszönve, tisztelettel:

Dr. Sisa András
jegyző

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

GONDOS TŰZÉP

Alcsútdoboz,
Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is
felvesszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb
raktárkészletével
várjuk kedves
vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.

Telefon: 06 20 284 9076

Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.

E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG
ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:

• sertéshús • baromfihús • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:

H-P: 05.30-18.00

Szombat: 05.30-14.00

Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.

Tel.: 06-20/535-0503

facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát
és édes almalét
egy helyről a termelőtől,
Felcsút Szűnyogpusztán
a tojőházánál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Szuper hétvégi program az Alcsútdoboz Kalandparkban!

Ha aktív kikapcsolódást kerestek, várunk szeretettel az Alcsútdoboz Kalandparkban minden szombaton és vasárnap! Jó program az egész családnak!

20 fő feletti csoportokat hétköznapokon is fogadunk. Bejelentkezés: +36305575460

alcsutikalandpark

www.alcsutikalandpark.hu

+36 20 387 4613

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és
erősáram tervezése, kivitelezése

Konferenciák, rendezvények,
lakodalmak kiváló helyszíne,
a festői Alcsúti
Arborétum mellett.
Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás: Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás: Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák: Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Orvosi rendelő, Faluház: Fő u. 137., tel.: 30/876-8145

Hétfő és szerda: 12.00–14.00

(szerdán 9 és 11 óra között tanácsadás),

kedd és csütörtök: 13.00–15.00,

péntek: 8.00–12.00

Gyógyszertár, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Az orvosi rendelő rendelési idejében tart nyitva.

Fogászat, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/668-224 (dr. Hargitai László)

Szerdán 11 és 16 óra között (előjegyzés alapján)

Gyermekorvos, Tamássy-Margalit-kúria:

Fő u. 68., tel.: 20/395-5555 (dr. Varga László)

Kedd: bejelentkezés 12 és 15 óra között,
rendelés 13 és 15 óra között

Csütörtök: bejelentkezés 13 és 15 óra között,
rendelés 14 és 16 óra között

Orvosi ügyelet: Az orvosi ügyeket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 70/370-3104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétvégét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517 (Makai Kinga védőnő)

Tanácsadás szerdánként 9 és 13 óra között

(előzetes bejelentkezés minden esetben szükséges)

Faluház: Tel.: 22/594-368, Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Posta: Fő utca 73., tel.: 22/594-049

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig

Könyvtár: Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Körzeti megbízott: Fő u. 191., tel.: 20/526-8664 (Gáfor János)

Esély Gyermekjóléti Alapítvány: Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Fotó: Tóth P. Flóra

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 800 példányban.

Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző, **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata, **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu,

Kéziratleadás: 20/336-2680; hirlap@felcsut.hu, **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu